

Φάλιες

Λευκωσία, Ιούνης 2010

www.falies.com

εναλλαχτικά media, ελευθεριακό δίκτυο στη πόλη

Ξέρουμε ότι οι κατεστημένες κοινωνικές δομές βασίζονται σε έννοιες με κατεστημένο κοινωνικό περιεχόμενο. Θέλουμε να ανατρέψουμε αυτό το περιεχόμενο. Θέλουμε να διαρρήξουμε τα υπάρχοντα πλαίσια αντίληψης και να απαλλοτριώσουμε τις λέξεις από τις νεοφιλελεύθερες τους σημασίες -να κατανοήσουμε την ελευθερία ως κάτι πέραν της αγοράς, την εργασία ως κάτι πέραν της δουλειάς, την αξία ως κάτι πέραν της ποσότητας, την σεξουαλικότητα ως κάτι πέραν της διαφήμισης, την ασφάλεια ως κάτι πέραν της αστυνόμευσης, την κοινότητα ως κάτι πέραν του έθνους. Θέλουμε να ανοίξουμε θέματα που η εξουσία κρατά κλειστά γιατί δυναμιτίζουν την κοινωνική συν(εν)οχή.

Θέλουμεν να 'ννοίξουμεν ΦΑΛΙΕΣ!

Προσκαλούμε φαλιαδώρας για διχτύωση και συνεργασία. Σχολιάστε ή στείλετε μας βίντεο, φωτογραφίες, άρθρα, συνεντεύξεις, απόψεις, αναλύσεις στο falies@mail.org

1. Παγκόσμιο κύπελλο ποδοσφαίρου 2010 – όλα στο όνομα του όμορφου κέρδους (www.zabalaza.net)
2. Άτε να πούμεν αλλό 'ναν για τις μαθητικές παρελάσεις (Φάλιες συντακτική ομάδα)
3. Οι προϋποθέσεις και οι προοπτικές μιας αντιφασιστικής κοινωνικής συμμαχίας (www.nekatomata.blogspot.com) – Δεκέμβρης 2009
4. Crossing borders – κινήματα και αγώνες της μετανάστευσης (www.noborder.org) αποσπάσματα από το 8ο πολύγλωσσο διεθνικό έντυπο

Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου 2010: Όλα στο όνομα του όμορφου κέρδους

Μια ανακοίνωση της αναρχικής κομμουνιστικής νοτιοαφρικάνικης οργάνωσης ZACF για το Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου 2010 στη Νότια Αφρική. <http://www.zabalaza.net> <http://www.anarkismo.net/article/16837>

να δείξουμε τη μαυροκόκκινη κάρτα στη FIFA!

Το Αναρχικό Κομμουνιστικό Μέτωπο Ζαμπαλάζα είναι εναντίων της υποκρισίας της κυβέρνησης να παρουσιάσει το Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου FIFA 2010 ως ευκαιρία για να ανέβει το κοινωνικοοικονομικό επίπεδο των κατοίκων της Νότιας Αφρικής και της ηπείρου γενικά. Είναι ξεκάθαρο πως αυτή η “ευκαιρία” είναι το συμφέρον του παγκόσμιου και τοπικού κεφαλαίου και της άρχουσας τάξης της Νοτίου Αφρικής. Το αθλητικό αυτό γεγονός θα έχει άσχημες επιπτώσεις για τους φτωχούς και την εργατική τάξη της Νοτίου Αφρικής, κάτι που έχει αρχίσει να φαίνεται ήδη.

Η κυβέρνηση ξόδεψε τεράστια χρηματικά ποσά σε υποδομές και στάδια που δεν θα ξαναγεμίσουν ποτέ, κι αυτό ενώ η ανεργία είναι στο 40% και υπάρχει απίστευτη φτώχεια. Τα τελευταία πέντε χρόνια οι εργαζόμενοι φτωχοί έχουν εκδηλώσει πολλές φορές το θυμό τους με πάνω από 8.000 διαμαρτυρίες ζητώντας στέγαση και βασικές υπηρεσίες. Το γεγονός πως η κυβέρνηση προτιμά να ξοδεύει χρήματα για αθλητισμό δείχνει την αποτυχία του νεοφιλελεύθερου καπιταλιστικού μοντέλου και της οικονομολογικής ιδέας ότι “αν κερδίζουν πολλά οι πλούσιοι, κάτι θα πέσει και στους φτωχούς” (trickle-down economics) ενώ στη πραγματικότητα δε γίνεται τίποτε άλλο παρά να αυξάνει η φτώχεια παγκοσμίως. Παρόλο ότι έλεγε άλλα στο παρελθόν, τώρα η κυβέρνηση άλλαξε ρότα λέγοντας ότι το Παγκόσμιο Κύπελλο δεν είναι κερδοσκοπικό [1].

Η Νότια Αφρική χρειάζεται επειγόντως υποδομές, ειδικά για δημόσιες μεταφορές που σε ορισμένες πόλεις όπως το Johannesburg δεν υπάρχει καθόλου. Το τρένο Gautrain που ξεκίνησε τη λειτουργία του στις 8 Ιουνίου (για το Παγκόσμιο Κύπελλο) είναι η μεγαλύτερη ειρωνεία: σε μια χώρα που η πλειοψηφία χρησιμοποιεί καθημερινά ιδιωτικά μικρά λεωφορεία-ταξί σε άσχημη μηχανολογική κατάσταση για μετακινήσεις μεταξύ πόλεων, το Gautrain προσφέρει γρήγορη σύνδεση του Johannesburg με τη Pretoria αρκεί να έχουν να πληρώσουν το ακριβό εισιτήριο. Η ιδιοκτήτρια εταιρία των αεροδρομίων της Νοτίου Αφρικής (ACSA) έχει ξοδέψει δισεκατομμύρια για αναβαθμίσεις των αεροδρομίων της, όπως έχει κάνει και η ιδιωτικοποιημένη εταιρία εθνικών οδών (SANRAL) για να εγκαταστήσει νέα δίκτυα διοδίων — όλα αυτά τα έργα δεν βοηθούν τους φτωχούς. Οι δήμοι προσπαθούν να ομορφύνουν τις πόλεις καθώς η κυβέρνηση προσπαθεί να κρύψει τη πραγματικότητα. Πάνω από 15.000 άστεγοι άνθρωποι και παιδιά του δρόμου έχουν κλειστεί σε ιδρύματα μόνο στο Johannesburg, και στο Cape Town ο δήμος έδωσε χιλιάδες φτωχών από καταλήψεις στέγης πριν το Παγκόσμιο Κύπελλο. Ο δήμος του Cape Town προσπάθησε ανεπιτυχώς να εκδιώξει 10.000 κατοίκους του Joe Slovo από τα σπίτια τους για να τους κρύψει από τουρίστες, και αλλού κάτοικοι εκδιώχθηκαν για να γίνει χώρος για στάδια και πάρκα αναψυχής ενώ δίπλα υπάρχουν σχολεία με σπασμένα παράθυρα και παλιά κτίρια.

Αν και πολλοί Νοτιοαφρικανοί δεν υποστηρίζουν το Παγκόσμιο Κύπελλο, άλλοι πέφτουν θύματα εθνικιστικής προπαγάνδας που κρύβει το πραγματικό πρόσωπο του τσίρκου που λέγεται Παγκόσμιο Κύπελλο. Κάθε Παρασκευή είναι η “αθλητική Παρασκευή” όπου το “έθνος” παροτρύνεται (και τα παιδιά στα σχολεία εξαναγκάζονται) να φοράνε μπλουζάκια Bafana-Bafana. Βλέπεις σημαίες στα αυτοκίνητα, ανθρώπους να μαθαίνουν το χορό Diski που χορεύεται στις εκδηλώσεις για τους τουρίστες, και καταναλωτές να αγοράζουν κουκλάκια με τη μασκότ Zakumi. Οποιος μένει σκεπτικιστής μπροστά σε αυτά ονομάζεται αντι-πατριωτικός, κάτι που το είδαμε όταν ζήτησαν από τους απεργούς του σωματείου των Νοτιοαφρικανών εργαζομένων στα μέσα μεταφοράς (SATAWU) να επιστρέψουν στη δουλειά τους “για λόγους εθνικού συμφέροντος” [3]. Ενώ ένα εκατομμύριο θέσεις εργασίας έχουν χαθεί το προηγούμενο έτος, οι φανφάρες της κυβέρνησης ότι το Παγκόσμιο Κύπελλο δημιούργησε 400.000 θέσεις εργασίας είναι θρασείες. Οι θέσεις που δημιουργήθηκαν είναι ως επί το πλείστον επισφαλείς καθώς γίνονται με Συμβόλαια Ορισμένου Χρόνου και με εργαζομένους που δεν είναι οργανωμένοι σε σωματεία και πληρώνονται λιγότερα από τον ελάχιστο μισθό.

Πέρα από τη καταστολή των σωματείων, τα κοινωνικά κινήματα επίσης έχουν δεχτεί την εχθρότητα του κράτους, καθώς έχει απαγορεύσει ανεπίσημα όλες τις συγκεντρώσεις κατά τη διάρκεια των αθλητικών γεγονότων. Μάλιστα ίσως αυτή η απαγόρευση να υπάρχει ήδη από τη 1η Μαρτίου. Σύμφωνα με τη Jane Duncan:

Μια γρήγορη έρευνα που έγινε τη τελευταία εβδομάδα στους δήμους που φιλοξενούν εκδηλώσεις του Παγκόσμιου Κυπέλλου δείχνει ότι έχουν απαγορευτεί οι συγκεντρώσεις. Σύμφωνα με το δήμο του Rustenberg “συγκεντρώσεις δεν γίνονται λόγω του Παγκόσμιου Κυπέλλου”. Το ίδιο είπε και ο δήμος της Mbombela. Το δημαρχείο του Cape Town λέει συνεχίζει να δέχεται αιτήσεις για συγκεντρώσεις αλλά αυτό “μπορεί να είναι πρόβλημα” κατά τη διάρκεια των αθλητικών εκδηλώσεων. Οι συγκεντρώσεις απαγορεύονται από την αστυνομία στους δήμους Nelson Mandela Bay και Ethekwini [4].

Παρόλο που το σύνταγμα βαφτίζεται “προοδευτικό” δεν προστατεύει την ελευθερία και την ισότητα, και αυτές οι απαγορεύσεις είναι εξόφθαλμα εναντίων του συνταγματικού δικαιώματος συνάθροισης και ελευθερίας του λόγου. Ωστόσο τα κοινωνικά κινήματα στο Johannesburg, μαζί με το Φόρουμ Εναντίων των Ιδιωτικοποιήσεων δεν το βάζουν κάτω τόσο εύκολα, και κατάφεραν να πάρουν την άδεια να διαδηλώσουν τη πρώτη ημέρα του Παγκόσμιου Κυπέλλου με τη βοήθεια του Ινστιτούτου Ελευθερίας του Λόγου. Δυστυχώς η διαδήλωση εξαναγκάστηκε να γίνει τρία χιλιόμετρα μακριά από το στάδιο όπου δεν θα λάβει τη προσοχή των ΜΜΕ που φοβάται η κυβέρνηση.

Όχι μόνο το κράτος καταπατά άγρια τους φτωχούς και κάθε εκδήλωση ενάντια στο Παγκόσμιο Κύπελλο, ζωγραφίζοντας μια εικόνα της Νοτίου Αφρικής με τα χέρια της ανοιχτά σε όσους έρχονται στα ακριβά ξενοδοχεία της, αλλά το κάνει αυτό υπό τις οδηγίες της νόμιμης εγκληματικής αυτοκρατορίας του Sepp Blatter που ονομάζεται FIFA (και σωστά το Κοινωνικό Φόρουμ Durban την ονομάζει THIEFA, δηλαδή κλέφτρα). Όχι μόνο αναμένεται να κερδίσουν 1,2 δις Ευρώ μέσα στο 2010, αλλά έχουν ήδη κερδίσει πάνω από 1 δις από τα δικαιώματα στα ΜΜΕ.

Στα στάδια και στις περιοχές γύρω από αυτά που δόθηκαν στη FIFA για όσο διαρκούν τα αθλητικά γεγονότα (χωρίς φορολογία, ουσιαστικά δημιουργώντας περιοχές υπό τον έλεγχο της FIFA όπου οι φόροι και άλλοι νόμοι του κράτους δεν ισχύουν) αλλά και στους δρόμους προς τα στάδια έγιναν εκκαθαρίσεις όσων πουλούσαν προϊόντα που δεν έκδιδε η FIFA καθώς και όσοι κατοικούσαν σε καταλήψεις στέγης κοντά στους δρόμους που οδηγούν στα αεροδρόμια.

Η FIFA, ο ιδιοκτήτης του εμπορικού ονόματος του Παγκόσμιου Κυπέλλου και παρόμοιων προϊόντων έχει μια ομάδα 100 δικηγόρων που ψάχνουν σε όλη τη χώρα για μη-εξουσιοδοτημένα προϊόντα. Αυτά τα προϊόντα κατάσχονται και οι πωλητές τους συλλαμβάνονται παρόλο που οι περισσότεροι Νοτιοαφρικανοί (και γενικά σε όλη την ήπειρο) αγοράζουν ανεπίσημα προϊόντα καθώς πολύ λίγοι έχουν τα χρήματα που απαιτούνται για τα επίσημα μπλουζάκια. Επίσης η FIFA έχει κλείσει το στόμα των δημοσιογράφων αφού τους απαγορεύει να λένε αρνητικά πράγματα για αυτήν, κάτι που καταργεί την ελευθερία του τύπου [5].

Η μεγάλη ειρωνεία είναι πως κάποτε το ποδόσφαιρο ήταν το άθλημα της εργατικής τάξης. Η επίσκεψη στο στάδιο ήταν φτηνή και εύκολη για τους ανθρώπους που προσπαθούσαν να ξεχάσουν τη μιζέρια της ζωής τους κάτω από την εξουσία του αφεντικού και του Κράτους. Σήμερα το επαγγελματικό ποδόσφαιρο και το Παγκόσμιο Κύπελλο δίνουν υπέρογκα κέρδη σε μια μικρή ελίτ (που ξοδεύει δισεκατομμύρια εν καιρό παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης) και απαιτούν πληρωμή για να βλέπουμε ακριβοπληρωμένους ποδοσφαιριστές. Το ποδόσφαιρο έτσι έχει χάσει τον

εργατικό του χαρακτήρα και έχει εμπορικοποιηθεί.

Ο Μπακούνιν κάποτε είπε “οι άνθρωποι πάνε στην εκκλησία για τους ίδιους λόγους που πάνε στη ταβέρνα, για να ξεχάσουν τη μιζέρια τους, να φανταστούν για λίγα λεπτά ότι είναι ελεύθεροι και χαρούμενοι”. Ίσως μέσα σε αυτό το πανηγύρι με σημαίες και τυφλό εθνικισμό μπορούμε να προσθέσουμε το άθλημα αυτό ως μια παράμετρο της εξίσωσης που κάνει να φαίνεται ευκολότερο να ξεχνάς παρά να παίρνεις ενεργά μέρος στη μάχη ενάντια στην αδικία και την ανισότητα. Υπάρχουν όμως πολλοί που παίρνουν μέρος, και η εργατική τάξη, οι φτωχοί και οι οργανώσεις τους δεν είναι τόσο ευάλωτες στα ψέμματα όσο θα ήθελε η κυβέρνηση. Από τις προσωρινές καταλήψεις στέγης γύρω από τα στάδια μέχρι τις μαζικές διαδηλώσεις και τις απεργίες, με άδεια ή χωρίς, παρά τις κατηγορίες “έλλειψης πατριωτισμού” και τις απαγορεύσεις της ελευθερίας του λόγου, εμείς με πείσμα θα κάνουμε τις φωνές μας να ακουστούν για να δείξουμε τις τρομακτικές ανισότητες της κοινωνίας μας και τα παιχνίδια που παίζονται παγκοσμίως εναντίων των ζώων αυτών πάνω στους οποίους χτίζονται και τελικά θα καταστραφούν.

Κάτω το Παγκόσμιο Κύπελλο!

Phansi state repression and divisive nationalism! (κάτω η κρατική καταστολή και ο εθνικισμός!)

Phambili the people's struggle against exploitation and profiteering! (ζήτω ο αγώνας των ανθρώπων εναντίων την εκμετάλλευση και το κέρδος!)

Για περισσότερες πληροφορίες και άλλα άρθρα δείτε:

<http://www.ukzn.ac.za/ccs/default.asp?2,40,5,2037>

<http://antieviction.org.za/>

<http://www.abahlali.org/>

Για περισσότερα άρθρα και ανακοινώσεις για τον αγώνα και τη καταστολή στη Νότια Αφρική δείτε:

* Landless militants and shack-dwellers under attack in Soweto, <http://www.anarkismo.net/article/16692>

* Let Us Fight The Government, Not Each Other, <http://www.anarkismo.net/article/16698>

* The poor clashing with the poor over electricity in Soweto, <http://www.anarkismo.net/article/16704>

* Police Attack the Landless People's Movement in eTwatwa, Ekurhuleni: One Person is Dead and another Seriously Injured, <http://abahlali.org/node/6748>

* The Homes of Two Landless People's Movement Leaders Burnt as Police Look On, <http://www.anarkismo.net/article/16747>

* The Attack on the Landless People's Movement Continues, <http://www.anarkismo.net/article/16788>

Σημειώσεις:

1. Star Business Report, 7 Ιουνίου 2010
2. <http://antieviction.org.za/2010/03/25/telling-the-world...r-us/>
3. <http://www.politicsweb.co.za/politicsweb/view/politicsw...etail>
4. <http://www.sacsis.org.za/site/article/489.1>
5. <http://www.sportsjournalists.co.uk/blog/?p=2336>

Τελετές και Κίνημα – Άτε να πούμεν αλλό 'ναν για τις μαθητικές παρελάσεις....

Συζητούμε πάλι τούτο το θέμα με τις παρελάσεις. Για μας το θέμα εν ξεκάθαρο: εκπαιδευτικά είναι ένας βραχνάς ασήκωτος, όχι όμως επειδή εν πρακτικά απαιτητικός. Χειρότερα: επειδή εν παντελώς ασυνάρτητος σε οποιαδήποτε γλώσσα μιλούμε είτε για εκπαίδευση, είτε για παιδεία, διαπαιδαγώγηση, μεταβίβαση γνώσης, ανάγιωμα ή ό,τι προαιρείστε. Είναι ο θεσμός που χαχανίζει πάνω σε κάθε προσπάθεια που μπορούμε να ονομάσουμε *σήμερα* παιδαγωγική ή έστω εκπαιδευτική.

Από κινητικής άποψης ισοπεδώνει το αντικείμενο: ούλοι τα ίδια! Ή αλλιώς, τσιμουδιά για το ότι αποκλείουμε από το τελετουργικό της κοινότητας κάθε κοντό (.....), ανάπηρο ή άτομο με την όποια κινητική δυσκολία, παρακρούοντας ομαδικά για ομοιόμορφο βηματισμό στήσιμο και ύφος.

Από συναισθηματικής άποψης ισοπεδώνει το αντικείμενο: ούλοι τα ίδια! Ή αλλιώς, δεν αφορά καθόλου το κράτος, το σύστημα και τους θεσμούς, αν υπάρχει πολλαπλότητα συναισθηματικής αντίδρασης είτε για το νόημα είτε για το τελετουργικό το ίδιο. Η μόνη συναισθηματική αντίδραση που αφορά τη συγκεκριμένη τελετουργία είναι η εθνική περηφάνια.

Από γνωσιολογικής άποψης ισοπεδώνει το αντικείμενο: ούλοι τα ίδια! Ή αλλιώς, ΛΕΞΗ ΔΕ ΛΕΜΕ ΤΩΡΑ για τις οικονομικές και κοινωνικές ανισότητες. Η μόνη γνώση που άπτεται του πλαισίου είναι εκείνη του «το έθνος κι η πατρίς είναι πάν' απ' όλα».....

Τα είπαν ήδη πολλοί και δεν έχει νόημα να τα επαναλαμβάνουμε αναλυτικά:

Ότι οι παρελάσεις κάμνουν τα σχολεία και μοιάζουν -παραπάνω που ότι συνήθως- με στρατόπεδα. Ότι ισοπεδώνουν τις μαθήτριες και τους μαθητές σε ένα μιλιταριστικό θεσμικό πλαίσιο και μάλιστα με τη συμμετοχή όλων των ανθρωπίνων δεξιοτήτων και αισθήσεών τους. Ότι σίγουρα δεν προάγουν κανένα ψήγμα κριτικής σκέψης : ποια κριτική διάθεση αναπτύσσεται σε ένα άτομο που περπατά βουβό, ρυθμικά, με μελετημένη κινησιολογία που περιορίζεται γύρω που τον κεντρικό σωματικό άξονα. Ότι αποτελούν πεδίο βαθιάς διαχωριστικής μεταχείρισης των εφήβων γιατί επιλέγονται μόνον οι άριστοι του συγκεκριμένου εκπαιδευτικού συστήματος και οι άριστοι της συγκεκριμένης κατεστημένης αισθητικής (ψηλοί κι ευθυτενείς) για να τιμήσουν το ύψιστο των αγαθών μας: το έθνος και το κράτος. Ότι καλλιεργούν την τύφλα της αβασάνιστης αποδοχής της αρχής αποδίδοντας τιμές στον / στην κάθε υπουργό ή δήμαρχο.

Κάμποσες από αυτές τις διαπιστώσεις προσπάθησε να καταργήσει η επιστολή του Υπ. Παιδείας τον Οκτώβριο του 2008 για κατάργηση των κριτηρίων και μη -στρατιωτικοποίησή τους (*). Φυσικά κατάφερε απλώς να τις διασκεδάσει γιατί απο-στρατιωτικοποίηση της μαθητικής παρέλασης σημαίνει απλούστατα άλλο είδος παρέλασης!

Η κατάληξη είναι μία: με την κινησιολογική, συναισθηματική και γνωστική ισοπέδωση που επιφέρουν, οι μαθητικές παρελάσεις εξυπηρετούν την 'εθνοποίηση' και 'κρατικοποίηση' των κοπελλουθκιών μας. Συνεργώντας με τις σημαίες, τους ύμνους και τα στρατιωτικά εμβλήματα, οι παρελάσεις παράγουν και εξυμνούν την εθνοτική και κρατική συνείδηση.

Η απόσταση ασφαλείας επανέρχεται την επομένη στα σχολεία με λουβάνες περί ελευθερίας του ατόμου, ανάπτυξη και ξεδίπλωμα της προσωπικότητας, σεβασμούς στις άλλες εθνοτικές ομάδες, σεβασμούς στις άλλες θρησκείες, ανεκτικότητες, σχέσεις ισοτιμίας, ειρηνικές συμβιώσεις και ντίλι ντίλι ντίλι..... Λουβάνες! Διότι αν έχω άλφα ισχυρή εθνοτική ταυτότητα (την οποία επανα-αποκτώ περιοδικά και στις παρελάσεις μου) και συμβιώνω με άλλους που έχουν βήτα ισχυρή εθνοτική ταυτότητα (την οποία επανα-αποκτούν στις δικές τους), δε γίνεται: κάποια στιγμή οι σεβασμοί θα αποδημήσουν για άλλα πιο μονοδιάστατα μέρη και εμείς θα αρχίσουμε τις σφαίρες! Διότι οι εθνοτικές ταυτότητες (και οι παρελάσεις) ΔΕΝ παραπέμπουν στην ιστορική γνώση. Αντίθετα, καλλιεργούν μύθους που βλαστούν στην κοιλάδα του «πίστευε και μη ερεύνα».

Έχουμε και δύο λόγους παραπάνω να καταργήσουμε τις παρελάσεις: Η Κύπρος έχει μια κοινωνία που πληρώνει – είτε το καταλαβαίνει, είτε όχι- βαριά το κόστος της σύγκρουσης των εθνοτικών ταυτοτήτων. Το πληρώνει στους συνοικισμούς, στα καφέ της Μακαρίου, στο γαμήσι που έφαγε η Αγιά Νάπα, στην αμηχανία της γλώσσας, στην άγνοια της ιστορίας των τελευταίων 100 χρόνων, γενικώς στο μπερδεμα ταυτότητας που έχουμε . Αλλά δε μας φτάνει τούτο, έχουμε και μπόνους διότι πληρώνουμε βαριά και τη σύγχυση κρατικής ταυτότητας : κυπριακήν ή ελληνικήν σημαίαν; Κυπριακόν κράτος, αλλά με δικόν του ύμνο ή ύμνο του ελληνικού κράτους;

Υπάρχει όμως και μία εντελώς άλλη διάσταση στη συζήτηση. Συγχύζουμε δύο ζητήματα: Το ένα είναι τα κοινωνικά νοήματα και το άλλο είναι οι κοινωνικές ανάγκες. Είναι λάθος , με αφορμή την απαίτηση για την κατάργηση των παρελάσεων, να πρεσβεύσουμε την κατάργηση των δημοσίων τελετουργιών. Η πρόταση για κατάργηση των παρελάσεων αφήνει ένα μεγάλο τελετουργικό κενό το οποίο είναι αφελές να εκλαμβάνουμε ως ασήμαντο. Οι κοινωνίες είναι δυναμικά όντα. Τις τελετουργίες τις χρειάζονται όπως τα ζωντανά το νερό και το φαΐ: κυριολεκτικά τρέφονται από αυτές. Το να οραματιστούμε μια κοινωνία χωρίς τελετές, είναι σαν να οραματιζόμαστε το τέλος των κοινωνιών. Δεδομένου ότι για δέκα χιλιάδες περίπου χρόνια τώρα επανα-αποδεικνύουμε ότι την κοινωνική οργάνωση τη χρειαζόμαστε ως τρόπο ανθρώπινης ύπαρξης, θα ήταν εν τέλη σαν να οραματιζόμαστε το τέλος κάθε ανθρώπινης ύπαρξης. Το ερώτημα που δεν τίθεται καν είναι κατά πόσον θα μπορούσε να υπάρξει τελετουργικό συνεκτικό της κοινωνίας μεν, μη-εθνοτικό δε. Με άλλα λόγια, είμαστε σε θέση πρώτα να συλλάβουμε την πιθανότητα και ακολούθως να οραματιστούμε τελετουργίες συνενωτικές για την κοινωνία που να μη στηρίζονται σε εθνοτικές παραμέτρους;

Το σύγχρονο κράτος αποτελεί ένα μόρφωμα, είναι μια πολιτική οντότητα που υπερ-δομείται πάνω στην κοινωνική εμπειρία, δεν απορρέει από αυτή. Ένα κράτος δε μπορεί παρά να δημιουργεί τελετές με ιεραρχικές δομές, αφού σκοπός τους είναι να υπενθυμίζουν και να αποκρυσταλλώνουν την εικόνα του ενιαίου έθνους αποκρύπτοντας την πραγματικότητα των κοινωνικών αντιθέσεων (ταξικών, φύλου, ...). Άλλες προσεγγίσεις τελετών μπορούν να προέλθουν μόνο από κινήματα με όραμα μιας άλλης κοινωνικής οργάνωσης. Πρέπει να κτίσουμε άλλες, δικές μας, πολιτικοποιημένες, αντι-ιεραρχικές, αντικαταναλωτικές, αντιπολεμικές, υπερ-εθνοτικές ανάλογες τελετές, (π.χ. τα στίριτ παρέιτ) που μπορούν να εκλάβουν πάμπολλες μορφές. Αυτή τη νέα μορφή τελετών θα πρέπει να αντιπαραβάλλουμε με τις εξουσιαστικές τελετές του κράτους.

ΦΑΛΙΕΣ – Συντακτική Ομάδα

(*) Απόσπασμα από την επιστολή που κυκλοφόρησε ο Υπουργός Παιδείας στα δημόσια σχολεία τον Οκτώβριο του 2009, πριν τις μαθητικές παρελάσεις της 28ης Οκτωβρίου: «.....οι παρελάσεις πρέπει προφανώς να χαρακτηρίζονται από την οργάνωση που αναμένεται σε δραστηριότητες της μορφής αυτής. Πρέπει να σημειωθεί όμως ότι οι μαθητικές παρελάσεις δεν είναι στρατιωτικές παρελάσεις και δεν εξυπηρετούν τους ίδιους με αυτές σκοπούς. Γι' αυτό η συμμετοχή μαθητών σε μαθητικές παρελάσεις πρέπει να γίνεται μέσα σε ένα ευρύτερο πνεύμα κριτηρίων, που λαμβάνουν υπόψη τις παιδευτικές, τις ψυχολογικές και τις κοινωνικές διαστάσεις που πρέπει να υπηρετούνται από κάθε σχολική εκδήλωση»..... «η επιλογή με προτεραιότητα την άψογη εμφάνιση από κάθε άποψη, όπως αναφερόταν σε προηγούμενη εγκύκλιο, «μπορεί να έρθει σε σύγκρουση με κριτήρια που σχετίζονται με τον παιδευτικό και τον κοινωνικό ρόλο που πρέπει να υπηρετείται από το σύγχρονο δημοκρατικό ανοικτό σχολείο».

Οι προϋποθέσεις και οι προοπτικές μιας αντι-φασιστικής συμμαχίας

Σημειώσεις για κινηματικό προβληματισμό

1. Ο φασισμός δεν είναι απλά ζήτημα δράσης των φασιστικών ομάδων, (ΕΛΑΜ και Χρυσή Αυγή). Ενυπάρχει ως κοσμοαντίληψη μέσα σε μερίδα της κοινωνίας και εκφράζεται μέσα από συγκεκριμένες πολιτικές τοποθετήσεις και πρακτικές. Στην Κύπρο δεν έχουμε συγκροτημένο μαζικό φασιστικό κόμμα ή παράταξη. Και κατ' επέκταση δεν έχουμε ούτε ιδεολογικά καθαρό φασισμό που να αυτοπροσδιορίζεται ως τέτοιος. Έχουμε όμως κάτι πολύ χειρότερο – έναν κοινωνικά διάχυτο φασισμό που μπορεί να μην αρθρώνεται συστηματικά και ανοιχτά αλλά υποβόσκει ως έσχατη θέση που μπορεί να αναδειχτεί μέσα σε συνθήκες κρίσης. Αυτό είναι αποτέλεσμα της πρόσφατης βίαιης ιστορίας μας, της συνεχιζόμενης ηγεμονίας της μισαλλοδοξίας, του εθνικισμού και του милитарισμού που εκφράζονται και αναπαράγονται από ισχυρούς θεσμούς και πραγματικότητες όπως την εκκλησία, το βαθύ κράτος (στην εκπαίδευση) και την στρατικοποίηση του νησιού. Οπότε όταν μιλάμε για αντιφασιστική δράση θα πρέπει να είμαστε ξεκάθαροι. Δεν πολεμάμε απλά τους φασίστες. Πολεμάμε την φασιστική τροπή μέσα στην κοινωνία στην ολότητα της. Άρα αναδεικνύουμε τις ιδεολογικές αφετηρίες, τα πολιτικά κίνητρα και τις ιστορικές και δυναμικές συνέπειες των φασιστικών πρακτικών.
2. Δεν απευθυνόμαστε στους φασίστες ούτε μπαίνουμε σε διάλογο μαζί τους. Ο στόχος μας είναι η απομόνωση και η περιθωριοποίηση τους ως πολιτικούς δρώντες. Απευθυνόμαστε στην ευρύτερη κοινωνία μέσα από την κριτική μας στο φασιστικό φαινόμενο στις πολλαπλές του διαστάσεις. Και αυτό δεν μπορεί παρά να περιλαμβάνει και τις ιδεολογικές δεξαμενές από τις οποίες αντλεί οπαδούς και νομιμοποίηση – τον εθνικισμό, την ξενοφοβία, την πατριαρχία. Μια ουσιαστική αντιφασιστική κοινωνική συμμαχία θα πρέπει να αναπτύξει θεωρητικά και να υλοποιήσει πολιτικά μια ολοκληρωμένη και ολική αποδόμηση του φασισμού δημιουργώντας ένα τέτοιο κλίμα που δεν θα επιτρέπει την ανοιχτή δημόσια του προβολή, άμεση ή έμμεση. Και το αστικό κράτος έχει ρόλο να διαδραματίσει σε αυτό. Όχι εν είδη ποινικοποίησης και καταστολής, καθώς αυτό δύναται να έχει επικίνδυνες συνέπειες και για τον δικό μας χώρο, αλλά εν είδη εκστρατειών πληροφόρησης ενάντια στον ρατσισμό και υπέρ της πολυπολιτισμικότητας, ενάντια στον εθνικισμό και υπέρ της ειρηνικής συνύπαρξης κτλ.
3. Για να υλοποιηθεί η αντιφασιστική κοινωνική συμμαχία δεν αρκούν οι πολιτικές συνεργασίες. Αυτές είναι προϋπόθεση για κινητοποιήσεις που είναι απαραίτητες και μπορούν να δημιουργηθούν μέσα από μια οργάνωση τύπου ομπρέλας ή πλατφόρμας. Αλλά μέσα από την δημιουργία ενός μόνιμου δικτύου ομάδων και ευαίσθητοποιημένων πολιτών κοινωνικά και πολιτικά πλουραλιστικό, θα μπορέσει να οικοδομηθεί ένα είδος κοινωνικής αυτοάμυνας που θα λειτουργεί κάπως αντανάκλαστικά. Έστω αρχικά ως αντίδραση, παρά ως σχεδιασμένη δράση, που θα μπορέσει τουλάχιστον να περιορίσει τις δυνατότητες της ακροδεξιάς να δημιουργεί κρίσεις, εξάρσεις και υστερίες μέσα από την χρήση φυσικής και συμβολικής βίας ενόψει και της διαδικασίας επανένωσης της χώρας.

CROSSING BORDERS

Κινήματα και αγώνες της μετανάστευσης

Στηρίξτε το δελτίο μας, διαδώστε τόσο την ηλεκτρονική όσο και την έντυπη έκδοση. Μπορείτε να το βρείτε σε διάφορες γλώσσες στην ιστοσελίδα μας: www.noborder.org/crossing_borders Επικοινωνία: frassainfo@kein.org

FrontExplode: Ενάντια στο συνοριακό καθεστώς

.....

«No border lasts forever!» Με αυτό τον αμφίσημο τίτλο [*«To NoBorder κρατά για πάντα/ κανένα σύνορο δεν κρατά για πάντα»*] δημοσιεύθηκε πρόσφατα μια έκκληση από το Δίκτυο Welcome to Europe. Από τη μια πλευρά, αναφέρεται στις κινήσεις και τα δίκτυα της μετανάστευσης, οι οποίες διαρκώς υπονομεύουν και αμφισβητούν το συνοριακό καθεστώς και το σύστημα των εθνών κρατών. Από την άλλη, το δίκτυο NoBorder –παρά τη διάχυτη δομή του– έχει ήδη πίσω του πάνω από δέκα χρόνια διεθνικών κινητοποιήσεων, ενώ είναι ίσως ακόμη πιο ζωντανό μέσα από συνεχείς αποκεντρωμένες δράσεις. Η νέα έκκληση προσπαθεί να διασυνδέσει την ερχόμενη σειρά διεθνικών κινητοποιήσεων, και ένα βασικό κοινό σημείο αναφοράς είναι ο αγώνας κατά του Frontex: «Πριν από 5 χρόνια, το Μάιο του 2005, ο Frontex (Ευρωπαϊκός Οργανισμός Συνόρων) ξεκίνησε τις εργασίες του με κάποια πιλοτικά σχέδια. Σήμερα, ο Frontex εμπλέκεται μόνιμα σε στρατιωτικοποιημένες θαλάσσιες και χερσαίες επιχειρήσεις εναντίον προσφύγων και μεταναστών στα ευρωπαϊκά σύνορα, καθώς και στο συντονισμό απελάσεων με τσάρτερ. Ο Frontex είναι κινητήρια δύναμη σε διάφορα επίπεδα, εντατικοποιώντας ένα καταπιεστικό σύστημα ελέγχου της μετανάστευσης ακόμη και πέρα απ' τα σύνορα της ΕΕ. Στο πλαίσιο της αποστολής του για την καταπολέμηση της λεγόμενης παράνομης μετανάστευσης, ο Frontex είναι διατεθειμένος να ανεχθεί το θάνατο χιλιάδων προσφύγων στη Μεσόγειο και τον Ατλαντικό Ωκεανό. Έτσι, ο Frontex αποτελεί έναν από τους κύριους αντιπάλους στον αγώνα μας για την ελευθερία της μετακίνησης» (η έκκληση υπάρχει στο ► www.noborder.org).

.....

Στο μεταξύ, στις ΗΠΑ, ο γιορτασμός της Πρωτομαγιάς του 2010 υπήρξε ο μεγαλύτερος από την εποχή του «Μεγάλου Αμερικανικού Μπλοκιάζ» του 2006. Χιλιάδες μετανάστες σε όλη τη χώρα πορεύτηκαν διεκδικώντας «νομιμοποίηση τώρα, τέρμα στις απελάσεις, κανείς δεν είναι παράνομος» και υψώνοντας τη φωνή τους ως εργαζόμενοι. Το κίνημα είχε αποδυναμωθεί μετά τη μερική νίκη του 2006, όταν είχε αποκρουστεί ένας δρακόντειος νόμος, και τώρα υπάρχει ένα μίγμα από προσδοκίες και από αναγκαιότητα για μια νέα αντιμετώπιση, εναντίον του νέου νόμου της Αριζόνα. Η νομιμοποίηση δεν έχει έλθει ακόμα και ο αγώνας θα είναι μακρύς, αλλά πουθενά δεν είναι τόσο ξεκάθαρο ότι «τα δικαιώματα των μεταναστών είναι εργατικά δικαιώματα» όσο στις ΗΠΑ.

Είναι σαφές: η πάλη μας ενάντια στο Frontex είναι διεθνική πάλη, και αυτό που συνδέει τους αγώνες στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ είναι κάτι παραπάνω από αλληλεγγύη. Όσα διακυβεύονται μέσα και γύρω από την Ευρώπη πρέπει να γίνουν αντιληπτά σε συνδυασμό με όσα συμβαίνουν στα σύνορα ΗΠΑ/ Μεξικού, στους αμερικανικούς χώρους εργασίας και σε άλλες παραμεθόριες περιοχές του κόσμου. Η εργατική μετανάστευση είναι μια παγκόσμια διαδικασία και παντού παρόμοια καθεστώτα ελέγχου κατά των μεταναστών απειλούν την ελευθερία όλων των εργαζομένων και αποδυναμώνουν τα εργατικά κινήματα. Αν όμως τα σύνορα είναι παντού, εμείς βλέπουμε ότι και οι αγώνες της μετανάστευσης είναι παντού. Δουλειά μας είναι να σκεφτούμε σε διεθνικό επίπεδο μέσα σε αυτή την πολυεστιακή πάλη: ας συμβάλουμε απ' τη μεριά μας να τιναχτεί στον αέρα ο Frontex – FrontExplode!

Νέα διεθνική αλυσίδα δράσεων

.....

Το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ στην Κωνσταντινούπολη από 1 ως 4 Ιουλίου, με εργαστήρια και διαμαρτυρίες ενάντια στο Frontex και την εξωτερική του συνοριακό καθεστώς της ΕΕ. Περισσότερα σύντομα στο ► www.noborder.org

Διάσπαρτες δραστηριότητες NoBorder στην Ελλάδα από 25 Αυγούστου ως 12 Σεπτεμβρίου 2010, όπου έχει αναγγελθεί η μεγαλύτερη θαλάσσια επιχείρηση του Frontex, καθώς και η εμπλοκή του στη δημιουργία νέων κέντρων διαλογής και στο συντονισμό των εκτοπίσεων με τσάρτερ στα νησιά της Λέσβου και Σάμου – βλ. ► lesvos09.antira.info

Nobordercamp στις Βρυξέλλες από 24 Σεπτεμβρίου έως 3 Οκτωβρίου, με δράσεις κατά του μεταναστευτικού καθεστώτος της ΕΕ στο κέντρο λήψης αποφάσεων της ΕΕ – βλ. ► nobordersbx1.noblogs.org

Μέρες μνήμης στη Μελίγια πριν τις 7 Οκτωβρίου, με συνέδριο στην Oujda – περισσότερα σύντομα στο ► www.noborder.org

Θαλάσσιες επιχειρήσεις, Eurosur και νέες συνοριακές τεχνολογίες: Frontex – η κινήτριά δύναμη στον πόλεμο κατά των Boat people και των μεταναστών χωρίς χαρτιά

Το πλαίσιο έχει οριστεί σαφώς στο πρόγραμμα της Στοκχόλμης, το νέο πενταετές πρόγραμμα Δικαιοσύνης και Εσωτερικών Υποθέσεων του Συμβουλίου της ΕΕ, το οποίο εγκρίθηκε τον περασμένο Δεκέμβριο: «Η Ευρώπη θα χρειασθεί μια ευέλικτη μεταναστευτική πολιτική που να στηρίζεται στη ζήτηση της αγοράς εργασίας και να προσαρμόζεται στις ανάγκες των εθνικών αγορών εργασίας των κρατών μελών... Η Ευρώπη χρειάζεται στρατηγική και συστηματική χρήση όλων των διαθέσιμων μέσων της σφαιρικής προσέγγισης της μετανάστευσης από την ΕΕ –μεταναστευτικά χαρακτηριστικά, μεταναστευτικές αποστολές, πλατφόρμες συνεργασίας όσον αφορά τη μετανάστευση και την ανάπτυξη και εταιρικές σχέσεις για την κινητικότητα- για μακροπρόθεσμη συνεργασία ως προς όλες τις διαστάσεις της συγκεκριμένης πολιτικής σε στενή σύμπραξη με επιλεγμένες τρίτες χώρες κατά μήκος των κύριων μεταναστευτικών οδών...». Ο βασικός πρωταγωνιστής αναφερόταν και αυτός πολλές φορές στο έγγραφο: ο Frontex. Σύμφωνα με το πρόγραμμα, η ενίσχυση του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Συνόρων αποτελεί κομβικό ζήτημα.

Ήταν εξαρχής σαφές ότι τα θαλάσσια σύνορα έχουν ιδιαίτερη σημασία για τον Frontex. Η πρώτη μείζων κοινή επιχείρηση μετά την ίδρυση του οργανισμού το 2004 πραγματοποιήθηκε σε θαλάσσια σύνορα, και οι επιχειρήσεις αυτές αναπτύχθηκαν γρήγορα, τόσο ως προς το πεδίο όσο και ως προς τη διάρκειά τους. Αυτό αντανακλάται και στους προϋπολογισμούς, όπου οι δαπάνες για θαλάσσιες επιχειρήσεις ήταν ανέκαθεν το μεγαλύτερο κονδύλι. Η ιδιαίτερη προσοχή που αφιερώνει ο Frontex στα θαλάσσια σύνορα ίσως προκύπτει από τον ιδιαίτερο χαρακτήρα τους: δεν υπάρχει σαφής μεθόριος με συνοριακά φυλάκια και φράχτες· υπάρχει μόνο μια ευρεία, διάχυτη περιοχή, ένα «συγκεχυμένο όριο του κράτους δικαίου» – εξαιρετικό έδαφος πειραματισμού για έναν οργανισμό ο οποίος προσπαθεί να επινοήσει, να δοκιμάσει και τελικά να καθιερώσει μια νέα μορφή «διαχείρισης συνόρων». Μέσα σε όλη αυτή τη διαδικασία χάνονται τα δικαιώματα και, συχνά, η ίδια η ζωή των μεταναστών. Χιλιάδες άνθρωποι πεθαίνουν στη θάλασσα και λόγω παράνομων απωθήσεων, οι οποίες αποκαλούνται «αναχαιτίσεις και εκτροπές», και είναι η καθημερινή δουλειά του Frontex: άλλοτε στις ακτές της Δυτικής Αφρικής (επιχείρηση Ήρα) και άλλοτε στη Μεσόγειο Θάλασσα (επιχείρηση Ναυτίλος) ή γύρω από τα νησιά του Αιγαίου (επιχείρηση Ποσειδώνας). Φυσικά οι Ισπανοί, Ιταλοί ή Έλληνες συνοροφύλακες εξακολουθούν να παίζουν κεντρικό και συχνά χειρότερο ρόλο στο να σταματάνε τους μετανάστες και τους πρόσφυγες και να τους ξαναγυρίζουν στη Σενεγάλη, τη Λιβύη ή την Τουρκία. Αλλά ο στρατιωτικοποιημένος στόλος του Frontex δεν ανέχεται μόνο τη θανάσιμα επικίνδυνη πρακτική της καταδίωξης και της παράνομης απέλασης προσφύγων και μεταναστών. Ο Frontex διευθύνει, συντονίζει και αξιολογεί τον πόλεμο αυτό κατά των μεταναστών, με σκοπό βαθμιαία να διαμορφώσει μια νέα πρακτική αποτροπής.

«Επιπλέον, ο Frontex είναι υπεύθυνος για την ανάπτυξη του Ευρωπαϊκού Συστήματος Επιτήρησης των Συνόρων (Eurosur) ώστε να εξασφαλισθεί ότι θα καθιερωθεί, το αργότερο έως το 2013, η αναγκαία συνεργασία μεταξύ των κρατών μελών και με τον οργανισμό FRONTEX για την ανταλλαγή δεδομένων επιτήρησης που συνδέονται με τα ανατολικά και τα νότια σύνορα» (πρόγραμμα της Στοκχόλμης). Οι επιχειρήσεις του Frontex σε χερσαία σύνορα και σε αεροδρόμια εξακολουθούν να είναι περιορισμένες και συχνά απλώς σε πιλοτικό επίπεδο ακόμα. Όπως όμως ρητά αναφέρεται στο πρόγραμμα της Στοκχόλμης, ο Frontex αναμένεται να εκτιμήσει τι πραγματικά σημαίνει «ευρωπαϊκή διαχείριση των συνόρων υπό κοινή ευθύνη». EuroSUR είναι το όνομα ενός φιλόδοξου, ολοκληρωμένου συστήματος επιτήρησης, και η ανάπτυξή του αναφέρεται ότι πρέπει να εκτελεστεί με κάθε αναγκαίο τεχνολογικό μέσο! Δορυφόροι, μη

επανδρωμένα αεροπλάνα, και γενικά όλες οι μορφές διαθέσιμου εξοπλισμού θα πρέπει να χρησιμοποιηθούν και να «ενσωματωθούν» σε αυτό το ευρύτερο σύστημα. Χάι-τεκ εταιρίες καλούνται να αναπτύξουν συγκεκριμένα εργαλεία. «Οι δυνατότητες των νέων τεχνολογιών εμπεριέχουν μεγάλο δυναμικό ώστε να καταστεί ακόμη αποτελεσματικότερη αλλά και ασφαλέστερη η διαχείριση των συνόρων. Αυτό περιλαμβάνει μεταξύ άλλων τη χρήση πυλών για αυτοματοποιημένο έλεγχο στα σύνορα. Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο σημειώνει τις μελέτες που διεξάγονται στο πλαίσιο του Frontex στον τομέα αυτό και ενθαρρύνει τον οργανισμό να συνεχίσει τις εργασίες του για τη διαπίστωση των βέλτιστων πρακτικών...». Το απόσπασμα αυτό από το πρόγραμμα της Στοκχόλμης δεν αναφέρεται μόνο στα εξωτερικά σύνορα. Τόσο ο Frontex όσο και η Επιτροπή της ΕΕ γνωρίζουν ότι η πλειοψηφία όσων ζουν στην ΕΕ, παρά την έλλειψη των απαιτούμενων αδειών διαμονής, είχαν αρχικά καταγραφεί νόμιμα, αλλά απλώς δεν έφυγαν όταν έληξαν οι βίζες τους (είναι οι λεγόμενοι «visa overstayer»). Κατόπιν τούτου, εδώ και 2 χρόνια έχει ήδη προταθεί ένα νέο σύστημα «εισόδου-εξόδου», το οποίο, σε συνδυασμό με το επερχόμενο «Σύστημα Πληροφοριών για τις Θεωρήσεις» θα επιτρέψει τον εντοπισμό ατόμων μέσα στον ευρωπαϊκό πληθυσμό, σε μεγάλο βαθμό με τη χρήση βιομετρικής τεχνολογίας.

Ο Frontex έχει μάθει τα τελευταία χρόνια και προσπαθεί να βελτιώσει τη φήμη του, που όλο και χειροτερεύει. Αυτοπαρουσιάζεται ως ουδέτερος οργανισμός, ο οποίος απλώς παρέχει τεχνολογία για την καθιέρωση «βέλτιστων πρακτικών». Χρησιμοποιεί ακόμη και τη ρητορική των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, παριστάνοντας ότι τα μέτρα του συμβάλλουν στη διάσωση των boat people. Αλλά αυτές οι κενές ρητορείες δεν μπορούν να κρύψουν την πραγματική αποστολή του. Είτε εναντίον των sans papiers στο εσωτερικό της ΕΕ, είτε σε βάρος boat people στα εξωτερικά της σύνορα, ο Frontex διατηρεί ξεκάθαρα θέση-κλειδί στην «καταπολέμηση της παράνομης μετανάστευσης». Γι' αυτό, το νέο κάλεσμα του δικτύου Welcome to Europe αναφέρει: Ο Frontex αποτελεί έναν από τους κύριους αντιπάλους στον αγώνα μας για την ελευθερία της μετακίνησης». Ας τον πολεμήσουμε με κάθε μέσο!

Καμπάνια κατά του Frontex – πώς γίνεται αυτό;!

- Βοηθήστε να διανεμηθεί αυτό το ενημερωτικό δελτίο, άλλα υπάρχοντα υλικά και η ταινία κατά του Frontex, την οποία μπορείτε να βρείτε στο ► <http://frontexplode.eu/>
- Βοηθήστε σε κριτικές έρευνες για επιχειρήσεις του Frontex στα εξωτερικά σύνορα και για απελάσεις με τσάρτερ, οι οποίες θα δημοσιευθούν στο frontexwatch: ► <http://frontex.antira.info/>
- Ακολουθήστε και παρενοχλήστε τους εκπροσώπους του Frontex σε δημόσιες εκδηλώσεις, σεμινάρια και επιμορφώσεις (όπως συνέβη στο Λύμπεκ, στη Βρέμη και το Λονδίνο)!
- Ακολουθήστε και παρενοχλήστε επιχειρήσεις του Frontex, όπως επιχειρήθηκε στη Λέσβο!
- Περιλάβετε διαμαρτυρίες κατά του Frontex σε δράσεις εναντίον απελάσεων σε αεροδρόμια!
- Καταγγείλετε τις εταιρείες υψηλής τεχνολογίας που συνεργάζονται με τον Frontex και του παραδίδουν εξοπλισμό επιτήρησης –βλ. την εκστρατεία στη Βρέμη ► <http://ziviles-bremen.noblogs.org/>
- Πάρτε μέρος σε μία ή περισσότερες κινητοποιήσεις από αυτές που αναφέρονται στην πρώτη σελίδα αυτού του τεύχους!
- Πάρτε μέρος στις αρχικές προετοιμασίες για караβάνια διαμαρτυρίας προς το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ στο Ντακάρ της Σενεγάλης το Φεβρουάριο του 2011, με δραστηριότητες κατά του Frontex στη Δυτική Αφρική!
- Οργανώστε τις δικές σας δημιουργικές δράσεις FrontExplode!

Frontex – ένας οργανισμός απελάσεων;

Ένα από τα καθήκοντα για τα οποία είναι γνωστός ο Frontex είναι η «αναχαίτιση» των μεταναστών με κοινές περιπολίες και επιχειρήσεις στα σύνορα της ΕΕ. Όμως, ένα από τα βασικά προβλήματα είναι: τι θα κάνουν τα κράτη μέλη της ΕΕ με τους «αναχαιτισμένους» μετανάστες; Δεν είναι τόσο εύκολο να τους ξαναστείλουν στην εκτός ΕΕ χώρα από όπου προέρχονται εάν δεν υπάρχει συμφωνία επανεισδοχής, ιδίως όσον αφορά τους διερχόμενους μετανάστες. Επίσης, από οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων ασκείται η κριτική ότι κάθε «επαναπροώθηση» μεταναστών οι οποίοι «στην πραγματικότητα» θα μπορούσαν να είναι πρόσφυγες/ αιτούντες άσυλο, είναι παράνομη (βλ. την πλέον πρόσφατη απόφαση της Επιτροπής του Συμβουλίου της Ευρώπης Κατά των Βασανιστηρίων η οποία κηρύσσει παράνομες απελάσεις προς στη Λιβύη που έγιναν από κοινές περιπολίες με την Ιταλία). Το να σταλούν οι μετανάστες πίσω στις χώρες

καταγωγής τους συχνά είναι ακόμη πιο δύσκολο, αν δεν έχουν έγγραφα ή/ και δεν υπάρχει συμφωνία επανεισδοχής: ενώ οι απελάσεις με αεροπλάνο είναι ακριβές, συχνά δε προκαλούν αντίσταση, όχι μόνο από τον υπό απέλαση, αλλά και από επιβάτες και μέλη του πληρώματος.

Για όλους αυτούς τους λόγους, τα κράτη μέλη της ΕΕ επιτόνησαν πολυάριθμα μέτρα:

~ κάνουν «εξακριβώσεις» μεταναστών μέσω ακροάσεων με πρεσβείες και αμφίβολουσ «ειδικούς»—αλλά υπήρξαν διαμαρτυρίες από τους ενδιαφερόμενους μετανάστες και αντιρατσιστικές οργανώσεις,
~ ασκούν πίεση σε τρίτες χώρες για να υπογράψουν «συμφωνίες συνεργασίας»—αλλά υπήρξε και υπάρχει αντίσταση, εκτός των άλλων και από κυβερνήσεις που ενδιαφέρονται για τα εμβάσματα των υπηκόων τους οι οποίοι βρίσκονται σε χώρες της ΕΕ,
~ να οργανώνουν «κοινές επιχειρήσεις επαναπατρισμού»—αλλά υπήρξαν διαδηλώσεις και δράσεις σε αεροδρόμια όπως το 2008 στο Αμβούργο, απ' όπου πραγματοποιήθηκαν τουλάχιστον οκτώ από κοινού απελάσεις προς αφρικανικές χώρες, το 2009 στο Λονδίνο και το 2010 στη Βιέννη, και κατά αεροπορικών εταιρειών όπως η Air Berlin, η οποία απέλασε ανθρώπους προς το Βιετνάμ τον Ιούνιο του 2009 μετά από ανακρίσεις στην Πολωνία και τη Γερμανία με τη συμμετοχή της μυστικής αστυνομίας του Βιετνάμ και δύο ατόμων από το Frontex.

.....

Στην Ελλάδα, ο Frontex το 2009 ξεκίνησε ένα σχέδιο «δημιουργίας ικανοτήτων» για επιστροφή μεταναστών, που ονομάζεται *Απτική*. «Στόχος του έργου είναι να παράσχει βοήθεια κατά την ταυτοποίηση, την χορήγηση ταξιδιωτικών εγγράφων και τον επαναπατρισμό υπηκόων τρίτων χωρών που βρίσκονται παράνομα στη χώρα. Επίσης, δόθηκε έμφαση στην ανάπτυξη εθνικών διαδικασιών επαναπατρισμού, στην ενίσχυση της τεχνογνωσίας και τη βελτίωση της συνεργασίας με τρίτες χώρες. Το πιλοτικό σχέδιο διήρκεσε τρεις μήνες, κατά τους οποίους στήθηκε ένα πλήρως επιχειρησιακό Κέντρο Συντονισμού Επαναπατρισμών, προωθήθηκε η συνεργασία με τις πρεσβείες της Νιγηρίας και της Γεωργίας και η διαδικασία ταυτοποίησης λειτουργούσε ομαλά. Η Ελλάδα εγκαινίασε τη συμμετοχή της σε κοινές επιχειρήσεις επαναπατρισμού προς τη Νιγηρία και τη Γεωργία, με 22 επαναπατρισθέντες. Το έργο θα συνεχιστεί κατά το 2010». Σε ελληνικά νησιά όπως η Λέσβος και η Σάμος, υπάλληλοι του Frontex μεταμφιεσμένοι σε δημοσιογράφους, ακτιβιστές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ή μεταφραστές, προσπαθούν να ανακαλύψουν και/ ή να μεταβάλουν την εθνικότητα μεταναστών χωρίς χαρτιά ή να αυξήσουν τεχνητά την ηλικία των ανηλίκων, ώστε να είναι δυνατό να απελαθούν. Το νέο στοιχείο είναι ότι αυτός ο «έλεγχος ασφαλείας» γίνεται ήδη πριν οι μετανάστες μπορέσουν να υποβάλουν αίτηση για άσυλο, πράγμα που σημαίνει ότι έχει γίνει μια πρώτη διαλογή όσων είναι ανεπιθύμητοι στην Ευρώπη ώστε να απελαθούν αμέσως κατά την άφιξή τους. Οι κυβερνήσεις παριστάνουν ότι με αυτό τον τρόπο τηρούν τις προϋποθέσεις των διεθνών συμφωνιών για τα ανθρώπινα δικαιώματα, αλλά στην ουσία πρόκειται απλώς για έναν εκσυγχρονισμό του κατασταλτικού και επιλεκτικού μεταναστευτικού καθεστώτος. 126 από τους 150 μετανάστες στο κέντρο κράτησης της Σάμου ξεκίνησαν απεργία πείνας στις 12 Απριλίου 2010, ενάντια σε αυτά τα μέτρα και ενάντια στον ξυλοδαρμό ενός πρόσφυγα από τους φρουρούς.

.....

Nobordercamp Azadi* στη Λέσβο, 2009

Τόσο ο χρόνος όσο και ο τόπος της κατασκήνωσης NoBorder στην Ελλάδα ήταν προσεκτικά επιλεγμένοι. Η Λέσβος είναι κομβικό σημείο του εξωτερικού συνοριακού καθεστώτος της ΕΕ: κάθε βράδυ έφταναν νέα σκάφη προσφύγων και το κέντρο κράτησης της Παγανής ήταν υπερπλήρες επί εβδομάδες. Έλληνες συνοροφύλακες και προσωπικό του Frontex περιπολούσαν όλο το εικοσιτετράωρο. Περίπου 600 ακτιβιστές από πολλές διαφορετικές χώρες ταξίδεψαν στη Λέσβο για την εβδομάδα διαμαρτυρίας πέρυσι τον Αύγουστο.

«Αύριο, όταν θα συνεχίζουμε το ταξίδι μας, θα είμαστε και πάλι πρόσφυγες. Αλλά μέχρι τις τελευταίες στιγμές που περνάμε εδώ απόψε θα είμαστε απλώς άνθρωποι, φίλοι που γιορτάζουν μαζί. Ποιος θα φανταζόταν ότι σε αυτό εδώ το νησί δεν θα ήμασταν υποχρεωμένοι να κρυβόμαστε στο δάσος, αλλά θα μας δινόταν το δώρο να περάσουμε μια νύχτα ελευθερίας ανάμεσα σε φίλους!»

Αυτά τα λόγια λένε πολλά. Είναι τα λόγια ενός νεαρού Αφγανού για την τελευταία νύχτα της κατασκήνωσης

NoBorder. Μέσα σε λίγες μέρες το αυτοοργανωμένο «Κέντρο Υποδοχής» έγινε σημείο συνάντησης για μετανάστες χωρίς χαρτιά που μόλις έφταναν και για κρατούμενους που απελευθερώνονταν. Ακτιβιστές NoBorder που ήθελαν να αντισταθούν πολιτικά στο καθεστώς των συνόρων μπόρεσαν να συναντηθούν με εκείνους, που το ταξίδι τους προς την Ευρώπη ήταν μια πρακτική αμφισβήτηση αυτών των συνόρων. Μέσα απ' αυτή τη διαδικασία, οι πρόσφυγες και οι ακτιβιστές κατάφεραν να σπάσουν τους γλωσσικούς φραγμούς και να οργανώσουν αμοιβαία υποστήριξη, αλλά και συλλογική πολιτική δράση, για παράδειγμα τη μέρα δράσης κατά του FRONTEX στο λιμάνι. Πρόσφυγες και ακτιβιστές ζωγράφισαν ένα τεράστιο πανώ που έγραφε σε πολλές γλώσσες «ελευθερία μετακίνησης». Ακτιβιστές επιχείρησαν να περικυκλώσουν την ακτοφυλακή με 50 φουσκωτές βάρκες. Φυσικά η ελληνική ακτοφυλακή είχε την «καλοσύνη» να επιδείξει τη λεπτότητά της, προκαλώντας κύματα που παρέσυραν τις βάρκες των προσφύγων στα ανοιχτά. Ταυτόχρονα ξεκινούσε η διαδήλωση κατά του FRONTEX, έχοντας στην πρώτη γραμμή –μεταξύ άλλων- ακτιβιστές από το Μάλι και τη Μαυριτανία, οι οποίοι στη Δυτική Αφρική βρίσκονται επίσης αντιμέτωποι με τον Frontex.

- *Azadi σημαίνει «ελευθερία» στα φαρσί. Η λέξη αυτή φωνάχτηκε καθημερινά ως σύνθημα στο στρατόπεδο εγκλεισμού της Παγανής, όπου κρατούνταν εκατοντάδες Αφγανοί νέοι άνδρες και οικογένειες. Περισσότερες πληροφορίες και αναφορές για το nobordercamp της Λέσβου μπορείτε να βρείτε στο ► <http://lesvos09.antira.info> και στο ► <http://transact.noblogs.org/post/2009/10/06/shut-down-pagani-azadi-english-version>*

Όχι στο πρόγραμμα της Στοκχόλμης! Διαμαρτυρία στις Βρυξέλλες τον περασμένο Δεκέμβριο

.....
Βλ. την έκθεση στο ► http://www.noborder.org/archive_item.php?id=461

1η Μαρτίου: η απεργία ως το παρόν και το μέλλον των αντιρατσιστικών αγώνων

Η 1η Μαρτίου υπήρξε σημαντική ημέρα για τους μεταναστευτικούς αγώνες στην Ευρώπη. Όλα ξεκίνησαν με τη γαλλική «μέρα χωρίς μετανάστες», που θύμιζε το «Μεγάλο Αμερικανικό Μπρικότάζ» του 2006, όταν εκατομμύρια μετανάστες στις ΗΠΑ διαδήλωσαν κατά του αντι-μεταναστευτικού νόμου. Στην Ιταλία, μια ομάδα από γυναίκες, μετανάστριες και Ιταλίδες, υιοθέτησε την ιδέα, και στη συνέχεια τις ακολούθησαν συλλογικότητες μεταναστών, αυτόνομες ομάδες, αντιρατσιστικές κινήσεις και άνθρωποι που συμμετείχαν για πρώτη φορά σε μεταναστευτικούς αγώνες. Μετά τις ταραχές στο Rosarno, η 1η Μαρτίου ήταν άλλη μια απάντηση στο θεσμικό ρατσισμό.

Δημιουργήσαμε το «Coordinamento per il Lavoro migrante in Italia», που περιλάμβανε πολλές αυτόνομες συλλογικότητες, για να προωθήσουμε την ιδέα της απεργίας. Παρά τους δισταγμούς ή και την ανοικτή αντίθεση μέρους του κινήματος και των συνδικάτων σε σχέση με μια απεργία ενάντια στο νόμο Μπόσι-Φίνι (το νόμο που συνδέει την άδεια διαμονής με τη σύμβαση εργασίας), οργανώθηκαν συνελεύσεις με μετανάστες και Ιταλούς εργαζομένους και εκπροσώπους των συνδικάτων. Πολλοί Ιταλοί εργαζόμενοι κατανόησαν ότι η δυνατότητα απέλασης και ο νόμιμος εκβιασμός των μεταναστών αποτελεί απειλή για όλους τους εργαζόμενους· η διάβρωση των ελευθεριών των μεταναστών μέσω του «ασφαλιστικού νόμου» είναι μια απειλή για την ελευθερία του καθενός. Η προοπτική μας ήταν διεθνική, τόσο επειδή οι μεταναστευτικοί νόμοι έχουν ευρωπαϊκή διάσταση όσο και επειδή οι ίδιοι οι μεταναστευτικοί εργατικοί αγώνες είναι διεθνικοί ως προς την ουσία τους.

Την 1η Μαρτίου, στην απεργία της μεταναστευτικής εργασίας μετείχαν δεκάδες εργοστάσια και άλλοι χώροι εργασίας. Οι απεργοί, με την υποστήριξη του συνδικάτου τους ή χωρίς αυτή, συστειρώθηκαν σε διαδηλώσεις 10.000 ανθρώπων στη Μπρέσια και τη Μπολόνια. Μεγάλες διαδηλώσεις έγιναν και σε άλλες ιταλικές πόλεις, όπως το Μιλάνο και η Νάπολι.

Μετά από αυτή την απεργία που οργανώθηκε πέρα και έξω από συνδικαλιστική εκπροσώπηση, πιστεύουμε ότι η απεργία της μεταναστευτικής εργασίας είναι ένα νέο είδος απεργίας· ότι η απεργία θα πρέπει να είναι το παρόν και το μέλλον των αντιρατσιστικών αγώνων.

Βλ. επίσης: «10 θέσεις για τη μεταναστευτική εργασία» ► <http://lavoromigrante.splinder.com> και ► www.coordinamentomigranti.splinder.com για εικόνες και ρεπορτάζ από την απεργία στη Μπολόνια